

Ting indbragt Lovforslag om en forandret Affattelse af Alderdomsunderstøttelsesloven af 9de April 1891. Det foreliggende Lovforslag indeholder derfor ogsaa adskillige Bestemmelser, som fandtes i det af mine Partifæller indbragte Forslag, hvilket jeg har al Grund til at udtale min Paaskønlighed af, saa meget mere som disse Bestemmelser utvivlsomt maa betegnes som Forbedringer af den Ordning, der nu for Tiden bestaar med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen. Derimod savner jeg en Bestemmelse, som jeg tillægger en meget stor Betydning, og som fandtes i det fra vor Side indbragte Lovforslag, nemlig en Bestemmelse, gaaende ud paa at fastsætte en Minimumstakst, som ubetinget skulde udbetales de Personer, der vare kendt værdige til at oppebære Alderdomsunderstøttelse. Det er jo bekendt, at Loven af 9de April 1891 hviler paa en Anerkendelse af Skønnet; der bliver skønnet over, hvorvidt en Andrager er berettiget til at faa Alderdomsunderstøttelse, og dernæst bliver der skønnet over, hvor meget vedkommende skal have. Det var dette sidste Skøn, den ovennævnte Bestemmelse gik ud paa at begrænse noget; den søgte at begrænse det ved at fastsætte en Minimumstakst, som enhver, der erholder Alderdomsunderstøttelse, skulde kunne gøre Fordring paa, og ved Siden deraf indførte Bestemmelsen en Skala, hvorefter der kunde gives forhøjet Understøttelse til de ansøgende, for hvis Vedkommende særlige Forhold bevirkede, at de maatte have noget mere, end Minimumstaksten gav dem. Jeg vilde have sat megen Pris paa, om denne Bestemmelse var bleven optaget i det foreliggende Lovforslag, dels fordi den berører et af Hovedpunkterne ved vor Alderdomsunderstøttelse, den økonomiske Side — nemlig Hensynet til, hvor meget de alderdomsunderstøttede skulle have, og tillige fordi en saadan Bestemmelse vilde forhindre de urimelig lave Understøttelser, som udbetales i adskillige af vore Kommuner baade i By og paa Land, Understøttelser saa usle og smaa, at ethvert Menneske maa erkende, at det er umuligt at tilfredsstille selv de taveligste Livsfor nødenheder ved Hjælp af dem. Man har jo mange Eksempler paa, at gamle alderdomsunderstøttede her i Landet leve under kummerlige og elendige Forhold. Det forekommer mig at burde være en Æressag og en Pligt for vort Land og vor Slægt at berede de gamle, som have opslidt deres Kræfter i Samfundets Tjeneste, en saa lys og lykkelig Livsaften som mu-

ligt. Den Maade, hvorpaa vor Alderdomsunderstøttelseslov føres ud i Livet — i alt Fald i mange Kommuner — er imidlertid ikke skikket hertil; den fører tværtimod det modsatte Resultat med sig. Den ovennævnte Bestemmelse vilde have bødet noget paa dette Forhold. Den vilde vel ikke have gjort vor Alderdomsunderstøttelseslov fuldkommen, men den vilde have rettet noget paa det Misforhold, som findes paa dette Omraade, og derfor maa jeg meget beklage, at Folketinget indtog det Standpunkt over for dette Spørgsmaal, at det mente, at Tiden ikke var inde til at gennemføre det. Jeg har heller ikke noget stort Haab om, at Tiden nu er inde til at faa denne Sag ført igennem, men jeg mener, at det er saa vigtigt at pege paa den. Derfor henstiller jeg, at man har sin Opmærksomhed henvendt paa Spørgsmaalet, idet det efter min Opfattelse er et af de allervigtigste i den nugældende Alderdomsunderstøttelseslovgivning, et af dem, som først og fremmest trænger til en Løsning.

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, hvis Bestemmelser jo paa alle Punkter gaa ud paa at lette Adgangen til at oppebære Alderdomsforsørgelse saa meget som muligt, vil jeg i øvrigt kun give det min Tilslutning. Jeg er enig med det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) i, at det vilde være ønskeligt, om vi kunde faa forandret Bestemmelsen om 10 Aars Ophold i Landet til 5 Aar. Jeg anser ogsaa Bestemmelsen i § 1 om, at de 10 Aar nedsættes til 5 Aar, for at være særdeles rigtig. Det er jo navnlig i Alderen mellem 50 og 60 Aar, at de største Vanskeligheder optræde for et Menneske i økonomisk Henseende, særlig for Arbejderne. Det er netop i den Periode, Arbejderne have den største Vanskelighed ved at holde sig fri af Fattigvæsenet, og det vil derfor have meget stor Betydning, om dette Tidsrum kan blive nedsat fra 10 Aar til 5 Aar. Dertil kommer ogsaa, som det jo alt er bemærket, at vor Lovgivning paa adskillige Omraader tillægger 5 Aars Fristen Betydning. Jeg kan saaledes henvise til Reglen om Eftergivelse af Fattigunderstøttelse og ligeledes til Bestemmelsen om Æresoprejsning for straffede Personer. En Person, der har gjort sig skyldig i en eller anden Forbrydelse og er straffet derfor, kan efter 5 Aars Forløb faa Æresoprejsning, og som Følge deraf faa Adgang til at opnaa Alderdomsunderstøttelse. Man burde jo dog ikke sætte en Mand, som muligvis har en stor Børneflokk at forsørge, og som i en arbejdsløs Periode har været nødsaget til